

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118255040/facsimile.pdf (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Sten havde fra sin Barndom af søgt Samkvem med Naturen, den vi kalder den stumme, fordi den ikke ejer menneskeforstaaeligt Mæle, men vel Skrig af Smerte og Skrig af Glæde. Han havde tidlig faaet Øje paa, hvordan Livet kryber gennem Jorden, skærer gennem Luften og smutter gennem Vandet i de utalligste Former, hvordan Livet bogstavelig talt æder sig gennem Liv.

Og han havde fattet Foragt for dette saakaldte Liv i dets enkelte og magtesløse Ytringer. Han havde opsporet det hensigtsløse, det mylrende, det utalte, det usete, det uhørte i den uendelige Verden.

Han kendte Dyrenes Drifter. Han saa dem parres i frygtløs Aabenhed, som var de i selve Parringsøjeblikket det eneste levende, uden Fjender, uden Forfølgere. Han saa dem knuse hinanden, fortære hinanden i ubekymret Ligegyldighed, besjælet af den Stærkeres Ret, men underkastede en endnu Stærkeres Ret — Høg over Høg, til Mennesket som det allersidste og allerklogeste Rovdyr dræbte det stærkeste Dyr, spiste dets Kød eller klædte sig i dets Skind eller klemte dets muskelstolte Sider mellem sine Hæle.

Næveretten sad ham som Instinkt i Blodet.